

**КАСАНДРА КЛЕЪР, САРА РИЙС
БРЕНЪН, МОРИЙН ДЖОНСЪН
КАКВО ДА ПОДАРИШ НА
ЛОВЕЦ НА СЕНКИ, КОЙТО СИ
ИМА ВСИЧКО
И КОЙТО НЕ ТИ Е
ОФИЦИАЛНО ГАДЖЕ**

Превод от английски: Боряна Даракчиева, 2015

chitanka.info

Магнус се събуди от ленивата златиста светлина на пладнето, която се процеждаше през прозореца, а котката спеше на главата му.

Председателя Мяу понякога изразяваше обичта си по този неблагоприятен начин. Магнус внимателно, но много решително откачи котарака от косата си и малките нокти нанесоха още повече щети. Председателят нададе протяжен, жален вой на котешко недоволство, после скочи върху възглавницата, явно напълно възстановен след мъчението, и слезе от леглото. Удари пода с меко тупване и възторжено се втурна към купата с храна.

Магнус се претърколи в леглото и легна направо на матрака. Прозорецът над него беше с витраж — златните и зелените ромбчета се носеха по чаршафите и топло полягаха на голата му кожа. Той вдигна глава от възглавницата, която беше прегърнал, и осъзна какво прави: търсеше във въздуха аромат на кафе.

Случи се няколко пъти през последните седмици — поемаше сънено към кухнята, следвайки плътния аромат на кафе, като по пътя вземаше халат от богатата си селекция, и там откриваше Алек. Беше купил кафемашината, защото Алек винаги изглеждаше леко стресиран от магически появяващите се чаши с кафе и чай, отмъкнати от „Мъд Трък“. Машината беше ненужна грижа, но Магнус бе доволен, че я взе. Алек трябваше да разбере, че го е направил заради него и изостреното му чувство за морал. Като че ли той наистина не се притесняваше да я използва, за разлика от всичко останало. Правеше кафе, без да пита, и носеше на Магнус, докато работи. Но по отношение на всичко друго беше внимателен и се притесняваше да докосва вещите, все едно беше гост.

Той, разбира се, беше гост. Само Магнус изпитваше ирационалното желание Алек да се чувства у дома си тук, сякаш това би означавало нещо, сякаш щеше да му даде права над него или да покаже, че Алек претендира за тях. Магнус предполагаше, че е така. Той много искаше Алек да е до него и да се чувства добре в дома му.

Не можеше да отвлече най-големия син на Лайтууд и да го задържи като украса в къщата си. Алек на два пъти заспива тук — на канапето, а не на леглото. Веднъж след цяла нощ дълги целувки и веднъж, когато се отби само за кафе, явно изтощен след прекаран в лов на демони ден, но почти веднага изпадна в несвяст. Магнус беше започнал да оставя вратата си отключена, защото никой не би ограбил

висшия магьосник на Бруклин и за да може Алек да се отбива рано сутрин.

Всеки път, когато той дойдеше или сутрин, след прекарана с него нощ, Магнус се събуждаше от характерните звуци и аромат. Алек приготвяше кафе, макар да знаеше, че Магнус може да го достави с магия. И все пак се случи само няколко пъти, защото Алек бе прекарал тук едва няколко сутрини, така че не можеше да се каже, че Магнус бе свикнал с това.

Разбира се, днес Алек не беше тук, защото имаше рожден ден и щеше да е със семейството си, а Магнус не беше от приятелчетата, които са канени на семейни събирания. Всъщност като стана дума за семейни събирания, Лайтууд дори не знаеха, че Алек има гадже — особено магьосник — и Магнус нямаше представа дали някога ще разберат. Не искаше да го притиска за това. От предпазливото му поведение съдеше, че е твърде рано.

Днес нямаше причина да става от леглото, за да прекоси дневната към кухнята и да види как Алек прави кафе, надвесен над плота, облечен с грозен суитшърт и съсредоточен в простата задача. Алек се отнасяше много съвестно по отношение на кафето. И наистина носи ужасни суитшърти, помисли си Магнус и се изуми, когато тази мисъл донесе със себе си прилив на обич.

Не бяха виновни Лайтууд. По всичко личеше, че дават на Изабел, сестрата на Алек, и на Джейс Уейланд много пари за красиви дрехи. Магнус подозираше, че или майката на Алек му ги избира, или той си ги купува единствено от практически съображения — О, колко хубаво; слузта няма да личи много на сивото — и затова носи грозни функционални дрехи, без дори да забележи, че с времето са избелели и са се прокъсали.

Усети, че неволно се усмихва, докато ровеше за голямата синя чаша за кафе с бляскав надпис „ПО-ДОБЪР ОТ ГАНДАЛФ“. Беше омаян и официално отвратен от себе си.

Може и да беше омаян, но днес трябваше да мисли и за други неща, освен за Алек. Една мунданска фирма го беше наела да призове главног демон. Тъй като плащаха щедро, а главногите демони бяха от по-незначителните и едва ли можеха да навредят особено, Магнус се съгласи да не задава въпроси. Отпи от кафето и започна да обмисля подходящото за случая облекло. Не се занимаваше често с призоваване

на демони, тъй като, технически погледнато, това бе абсолютно незаконно. Не че хранеше огромен респект към закона, но ако щеше да го нарушава, искаше поне да изглежда добре.

Звънецът прекъсна мислите му. Днес не беше оставил вратата отключена заради Алек и затова повдигна вежди при звука. Госпожица Конър идваше с два̀сет минути по-рано.

Той изобщо не харесваше хора, които подраняват за делови срещи. Това беше също толкова лошо като закъснението, тъй като вадеше всичко от релси, и дори по-зле — хората, които подраняваха, винаги се държаха отвратително високомерно по отношение на странната си представа за време. Все едно е по-праведно да ставаш рано, отколкото да си лягаш късно, въпреки че си свършил същото количество работа за същото време. Магнус смяташе, че това е една от най-големите несправедливости в живота.

Може би беше леко изнервен и от факта, че дори не успя да си допие кафето, а вече трябваше да се захваща за работа.

Той пусна в апартамента представителката на компанията — госпожица Конър. Тя се оказа жена в средата на трийсетте и външността ѝ идеално пасваше на ирландското ѝ име. Гъстата ѝ червена коса беше вдигната на кок, а кожата ѝ бе непокътнато бяла, така че Магнус можеше да се обзаложи, че никога не хваща тен. Госпожица Конър носеше безличен, макар скъп на вид, син костюм и изглеждаше дълбоко смутена от неговото облекло.

Но Магнус се намираше в собствения си дом, а тя бе подранила, така че той бе напълно в правото си да е облечен само с долнище на черна копринена пижама, украсена с танцуващи тигри и фламинги. Установи, че се е смъкнала малко по хълбоците, и я вдигна, но неодобрителният поглед на госпожица Конър плъзна по голите му гърди и се спря на гладката кафява кожа, там, където трябваше да се намира пъпът. Дяволски знак, според втория му баща, но той говореше така и за очите му. На Магнус отдавна вече не му пукаше за мнението на мунданите.

— Каролин Конър — рече жената, без да му подаде ръка. — Изпълнителен директор и вицепрезидент на маркетинговия отдел към „Сигблад Ентърпрайзис“.

— Магнус Бейн. Висш магьосник на Бруклин и шампион по скрабъл.

— Много ви препоръчаха. Разбрах, че сте изключително могъщ вълшебник.

— Магьосник... всъщност.

— Очаквах да сте...

Тя замълча като човек, застинал нерешително над кутия с различни шоколадчета, към които храни сериозни подозрения. Магнус се зачуди какво ще избере, как изглежда според нея един надежден магьосник — стар, брадат и побелял. Беше срещал всякакви хора в този бранш, но сега нямаше време за това.

Все пак трябваше да признае, че вероятно не се държи особено професионално.

— Сигурно сте очаквали — предположи той любезно — да съм с риза?

Госпожица Конър леко сви рамене.

— Всички твърдят, че се обличате ексцентрично, а съм сигурна, че и прическата ви е последен писък на модата, но честно казано, на мен ми изглежда така, сякаш на главата ви е спала котка.

Магнус ѝ предложи кафе и тя отказа. Прие единствено чаша вода, а той ставаше все по-мнителен.

Когато се появи от спалнята си с червеникавокафяв кожен панталон и лъскав суитшърт с качулка, който вървеше с ефирен пъстър шал, Каролин го изгледа хладно, което подсказваше, че не смята тези дрехи за голям напредък спрямо пижамата. Но Магнус вече беше приел факта, че няма да станат сърдечни приятели, затова не се трогна особено.

— Е, Каролин — рече той.

— Предпочитам „госпожице Конър“ — рече тя, настанена на самия ръб на златното му кадифено канапе.

Оглеждаше мебелите със същото неодобрение, с което беше гледала и голите му гърди, сякаш смяташе, че няколко интересни щампи и един лампион с камбанки са равносилни на римска оргия.

— Госпожице Конър — поправи се веднага Магнус.

Клиентът винаги има право и той щеше да спазва тази максима, докато не си свърши работата, а след това нямаше да приема други поръчки от тази компания.

Тя извади папка от куфарчето си — договор в тъмнозелена подвързия, и му я подаде да го прегледа. През последната седмица вече

беше подписал два подобни договора, един гравирен върху дървесен дънер в дебрите на германските гори по новолуние и един със собствената си кръв. Чудаци бяха тези мундани.

Прегледа договора. Призоваване на нисш демон, мистериозна цел, баснословни суми. Подписа го с размах и ѝ го върна.

— Е — рече госпожица Конър, като събра ръце в скута си. — Сега бих искала да видя демона, ако обичате.

— Ще отнеме известно време да направя пентаграма и кръга за призоваване — отговори Магнус. — Защо не се настаните по-удобно?

Госпожица Конър изглеждаше сепната и недоволна.

— Но аз имам среща за обяд — заяви тя. — Няма ли начин да ускорите процедурата?

— Ами не. Това е черна магия, госпожице Конър. Не е като да си поръчаш пица.

Тя стисна устни и те станаха съвсем плоски, подобно на сгънат на две лист хартия.

— А не може ли да се върна след няколко часа?

Това потвърди убеждението на Магнус, че хората, които подраняват за срещи, нямат никакво уважение към времето на другите. Все пак и той не искаше тя да остане в къщата му по-дълго от необходимото.

— Вървете — отвърна, като се опитваше да звучи любезно и обаятелно. — Когато се върнете, ще заварите един демон с пипала, готов да правите с него каквото пожелаете.

— „Каза Бейн“ — измърмори той, когато тя излезе, ала не съвсем дискретно, така че не беше сигурен дали не го е чула. — Демони всякакви на вашите услуги.

Нямаше време да се ядосва. Чакаше го работа. Започна да подрежда черните свеци в кръг, а после начерта в него пентаграм с пръчка от самодивско дърво, прясно откъсната от фея. Минаха два часа, докато свърши всичко това, и пристъпи към заклинанието.

— *Iam tibi impero et graecipio, maligne spiritus!* Призовавам те със силата на камбана, книга и свещ. Призовавам те от Бездната, от най-тъмните ѝ дълбини. Призовавам те, Илияс, ти, който плуваш в среднощните морета от вечно давещи се души, Илияс, ти, който се спотайваш в сенките около Пандемониума, Илияс, ти, който се къпеш в сълзи и си играеш с костите на изгубени моряци.

Магнус провлачваше думите, почукваше с нокти по чашата си и оглеждаше нацърбената зелена пила за нокти. Гордееше се със занаята си, но това не беше любимата му част от него, не беше и любимият му клиент, както и подходящият ден.

Златистото дърво по пода задимя, а с дима се надигна и миризмата на сярата. Димът обаче се извиваше на вяли струйки и Магнус усети съпротива, докато извличаше демона, като рибар, който дърпа кордата и се опитва да извади от водата мятан се риба.

Беше твърде рано следобед за подобно нещо. Магнус заговори по-високо и усети как мощта се надига в него, сякаш кръвта му пламваше и запращаше искри от центъра на самото му същество към пространството между световите.

— Призовавам те като унищожител на Марбас, призовавам те като демонско чадо, което може да пресуши моретата ти и да ги превърне в пустиня. Призовавам те със собствената си мощ и с мощта на кръвта ми, освен това знаеш кой е баща ми, Илияс. Не смей да се противиш.

Димът се издигаше все по-високо, превърна се във воал и за миг Магнус зърна отвъд него друг свят. После димът се сгъсти, закри гледката и Магнус зачака, докато той не започна да добива форма, която не беше съвсем човешка.

Беше призовавал всякакви отвратителни демони. Демонът амфисбена имаше крила и тяло на огромно пиле. Мунданските легенди твърдяха, че бил с глава и опашка на змия, но не беше вярно. Амфисбените бяха покрити с пипала, а едното от тях беше много дълго и завършваше с око и зъбата уста. Явно оттук идваше и объркването.

Демоните амфисбена бяха най-лошите, но главоногите демони също не му бяха любими. Изглеждаха отблъскващо и оставяха слуз по целия под.

По форма Илияс беше по-скоро топчест. В главата напомняше малко на човек, имаше сближени в средата на лицето очи и триъгълен отвор, който служеше едновременно за уста и за нос. Нямаше ръце, а торсът му беше рязко пресечен в долната си част, която приличаше на калмар с тлъсти и къси пипала. От тях до главата демонът беше покрит със зеленикавочерна слуз, сякаш се бе надигнал от някакво гнусно тресавище, и излъчваше гнилоч от всяка пора.

— Кой призовава Илияс? — попита демонът.

Гласът му звучеше като човешки и беше ведър, но донякъде създаваше впечатлението, че идва изпод вода. Вероятно се дължеше на факта, че устата му беше пълна със слюз. Магнус видя езика му — като на човек, но зелен и с дебел връх — да се мярка между остриите, омазани с течност зъби.

— Аз. Но мисля, че вече ти изясних това, когато оказа съпротива при призоваването.

Магнус говореше бодро, ала синьо-белите пламъци на свещите отразяваха настроението му. Смалиха се и оформиха около Илияс клетка от светлина, която го накара да изскимти. Така или иначе, неговата слюз нямаше ефект върху техния огън.

— Стига де! — измърмори демонът. — Не ставай гаден! Тръгнах насам, но се забавих по лични дела.

Магнус извъртя очи.

— Какви ги вършеше, демоне?

Изражението на Илияс беше хитро, доколкото можеше да се прецени под слузта.

— Имах една задача. Ти как я караш, Магнус?

— Какво?

— Ами откакто ме призова за последно. Как я караш оттогава?

— Моля? — попита пак Магнус.

— Не ме ли помниш?

— Призовавал съм много демони — вяло отвърна Магнус.

Настъпи продължителна тишина. Магнус се взираше в дъното на чашата за кафе и отчаяно искаше тя да се напълни отново. Това го правеха и много мундани, само че той имаше преимущество над тези нещастници, защото неговата чаша наистина бавно се напълни и гъстата черна течност стигна чак до ръба ѝ. Той отпи и погледна Илияс, който смутено се местеше от пипало на пипало.

— Е, неловка ситуация — рече демонът.

— Не го приемай лично — каза Магнус.

— Може би ще освежа паметта ти — предложи Илияс. — Призова ме, когато търсеше демон, който бе проклет един ловец на сенки. Бил Херондейл?

— Уил Херондейл — поправи го Магнус.

Илияс щракна с пипала като с пръсти.

— Знаех си, че беше нещо такова.

— О... — на Магнус му просветна, — мисля, че си спомням. Извинявай. Но тогава веднага се усетих, че не ти си демонът, когото търся. На една от картинките изглеждаше много син, но очевидно не си син, така че само ти изгубих времето. Тогава прояви голямо разбиране.

— Няма проблем — махна Илияс с пипало. — Случват се такива неща. Освен това мога да изглеждам и син. Нали знаеш, при подходяща светлина.

— Да, светлината е много важна — съгласи се Магнус.

— Та какво стана с Бил Херондейл и проклятието на синия демон? — поинтересува се с неподправен интерес главногигият демон.

— Уил Херондейл — повтори Магнус. — Това е дълга история.

— Знаеш ли, понякога ние, демоните, се преструваме, че проклинаме хора, а всъщност не го правим — подметна разговорливо Илияс. — Нали разбираш, просто за кеф. Такива сме си.

— Можеше да го споменеш преди век-два — отбеляза ледено Магнус.

Илияс поклати глава и го дари със слузеста усмивка.

— Старата преструвка с проклятието. Класика е. Много е смешно. — Явно едва сега забеляза, че Магнус не изглежда впечатлен. — Е, сигурно не и от твоята гледна точка.

— Не беше смешно и за Бил Херондейл! — обяви Магнус. — О, я стига! И мен ме прихвана.

Телефонът избръмча в края на плота, където го беше оставил, и той се хвърли към него. С удоволствие установи, че е Катарина. Очакваше обаждането ѝ.

Видя, че демонът го гледа с любопитство, и попита:

— Извинявай. Може ли да се обадя?

Илияс махна с пипало.

— Разбира се, давай.

Магнус натисна бутона за приемане на разговора и тръгна към прозореца, по-далече от демона и серните изпарения.

— Здравсти, Катарина! Радвам се, че най-сетне се обаждаш.

Може би лекичко акцентира на „най-сетне“.

— Обаждам се само защото казваш, че е спешно — отвърна приятелката му Катарина, която беше първо медицинска сестра и после магьосник.

Според Магнус тя не беше излизала на среща поне от петнайсет години. Преди това имаше годеник, за когото смяташе да се омъжи, но все не намираще време и накрая той умря от старост, като все още се надяваше, че един ден тя ще определи дата.

— Спешно е — отвърна Магнус. — Нали знаеш, че аз... тъъ, прекарвам известно време с един от нефилимите от Нюйоркския институт.

— Онзи Лайтууд, нали? — попита Катарина.

— Александър Лайтууд — рече Магнус и леко се ужаси, когато долови как омекна гласът му при произнасянето на името.

— Не предполагах, че си намерил време и за това, при всичко, което се случва.

Така беше. В нощта, когато срещна Алек, Магнус възнамеряваше да вдигне купон, да се позабавлява, да се държи като изпълнен с радост от живота магьосник, докато все още може. Спомни си как навремето на всеки няколко години усещаше копнеж за любов и започваше да я търси у красиви непознати. Този път това не се беше случило и той прекара осемдесетте в странна мъгла от нещастие, в мисли за Камила, жената вампир, която бе обичал преди повече от век. След нея не беше обичал друг, не и с истинска отдаденост, ако не се брои Ета през петдесетте. Ета обаче беше мъртва от години, а преди това го напусна. Разбира се, след нея имаше и други връзки, любовници, които го бяха разочаровали или които той бе разочаровал и чиито лица почти не можеше да си спомни — като ярки петна, просветнали и изчезнали, преди да ги достигне.

Не беше спрял да копнее за любов. Просто някак си спря да я търси.

Чудеше се дали може да се изтощиш, без да разбереш, дали се случва надеждата да не изгасне изведнъж, а малко по малко, ден след ден, и да изчезне, преди да си се усетил.

И тогава на партито се появи Клеъри Фрей. Момичето, чиято майка беше скрила истината, че Клеъри е наследница на ловци на сенки. Водеха я при него през цялото й детство, за да омагьосва паметта й и да замъглява зрението й, и той го правеше. Не беше много мило да причинява това на едно малко момиче, но майката на Клеъри толкова се страхуваше за нея, че сърце не му даваше да й откаже. Все пак не успя да се въздържи да не прояви личен интерес. За него беше

съвсем ново преживяване да вижда как едно дете расте година след година, както и да усеща тежестта на спомените му в ръцете си. Започна да се чувства донякъде отговорен, искаше да знае какво става с нея и беше загрижен.

Магнус се беше привързал към Клеъри, малката червенокоска, която се превърна в малко по-голяма малка червенокоска, но не беше и предполагал, че така силно ще се заинтересува от нейните приятели. Не и от безличния мундан; не и от златоокия Джейс Уейланд, който твърде много му напомняше за минало, което искаше да забрави; и определено не и от брата и сестрата Лайтууд, чиито родители имаше сериозни причини да недолюбва.

Затова беше много странно, че Алек постоянно привличаше погледа му. Той все се влачеше на опашката на малката им компания, без да прави никакви опити да изпъкне. Отличаваше се единствено с рядката комбинация от черна коса и сини очи, която беше любимата на Магнус. Може би именно заради нея изобщо го забеляза първия път. Беше смущаващо да види тази характерна за Уил и сестра му комбинация толкова далече, след толкова години и у някого със съвсем различно фамилно име...

После Алек се засмя на една негова шега и усмивката озари сериозното му лице, накара сините очи да засияят, а дъха на Магнус — да секне. Когато погледът му вече беше прикован в момчето, той долови искрица интерес и в неговите очи — смесица от вина, объркване и удоволствие от полученото внимание. Ловците на сенки бяха много старомодни в това отношение, иначе казано, бяха тесногръди и ограничени, каквито си бяха по принцип. Разбира се, Магнус и преди беше получавал намеци от мъже ловци на сенки, но винаги скришом, сякаш му правеха някаква огромна услуга, а допирът му, макар и желан, можеше да ги опетни. (Той винаги ги отхвърляше.) Затова сега се изненада, че вижда подобни чувства, изписани открито и невинно на лицето на едно красиво момче.

Когато смигна на Алек и му каза да се обади, това беше просто импулс, някаква прищявка. Определено не очакваше след няколко дни ловецът на сенки да се озове на прага му и да поиска среща. Не очакваше и срещата да протече така зрелищно нелепо, нито пък толкова много да харесва Алек след това.

— Алек ме хвана неподготвен — сподели той на Катарина.

Твърде меко казано и толкова вярно, че той се почувства така, сякаш беше издал прекалено много.

— Е, на мен ми се струва откачена идея, но при теб те обикновено сработват — каза Катерина. — Какъв е проблемът?

Това беше въпросът. Магнус искаше да говори съвсем непринудено. Това не бе нещо, за което трябва да се притесняваш чак толкова, и той просто търсеше съвет, без да издава на никого, дори на Катерина, колко е важно за него.

— Радвам се, че попита. Работата е там, че днес Алек има рожден ден. Става на осемнайсет. Искам да му изпратя подарък, защото на рождени дни е традиция да се поднасят подаръци и така показваш колко обичаш рожденика. Но — и тук искам да вметна, че се надявах да се обадиш по-рано — нямам никаква представа какво да му подаря и ще съм благодарен за съвет. Защото той като че ли не се интересува от материални неща, като дрехи например, което аз не разбирам, но пък намирам за странно очарователно. Направо няма какво да му купиш. Виждал съм го да носи единствено оръжия, а едно нунчаку не е романтичен подарък. Освен това мислиш ли, че като му направя подарък, ще изглеждам твърде нетърпелив и напорист? Виждаме се от съвсем скоро и родителите му дори не знаят, че той си пада по момчета, да не говорим за магьосници дегенерати, затова трябва да подхожда деликатно. Може би ще е грешка изобщо да му подарявам нещо. Възможно е да ме помисли за твърде настойчив. А както знаеш, Катерина, аз не съм настойчив. Аз съм съвсем лежерен. Аз съм изключително изтънчен. Не искам да възприеме жеста погрешно и да реши, че подаръкът означава нещо повече. Може би трябва да е само символичен. Какво мислиш?

Магнус си пое дълбоко дъх. Май не му се получи толкова небрежно, спокойно, разбираемо и изискано, колкото се надяваше.

— Магнус — отвърна Катерина. — Имам животи за спасяване.

И му затвори.

Магнус смаяно се втренчи в телефона. Не очакваше, че Катерина ще постъпи така с него. Та това бе безпричинна жестокост. Не звучеше чак толкова зле.

— Този Алек любовник ли ти е? — поинтересува се главоногият демон Илияс.

Магнус се втренчи в него. Не беше подготвен да чуе думата „любовник“, изречена толкова слюзесто. Вероятно никога нямаше да е подготвен за подобно нещо.

— Трябва да му направиш една касета с компилация — рече Илияс. — Хлапетата много ги харесват. Смятат ги за „готини“.

— Да не би за последно да си призоваван през осемдесетте? — попита Магнус.

— Може и тогава да е било — отвърна отбранително Илияс.

— Нещата се промениха.

— Хората още ли слушат „Флийтууд Мак“? — попита демонът. В гласа му се усещаше жаловита нотка. — Аз много ги обичам.

Магнус спря да му обръща внимание, а той си затананика слузеста версия на една тяхна песен. Магнус разсъждаваше над мрачната си орис. Трябваше да я приеме. Нямаше друг начин. Нямаше към кого друго да се обърне.

Налагаше се да се обади на Рейгнър Фел и да поиска от него съвет за любовния си живот.

Напоследък Рейгнър прекарваше много време в Идрис, стъкления град на ловците на сенки, където телефоните, телевизията и интернет не работеха. Магнус си представяше как след дълъг и изтощителен ден, прекаран в лов на демони, избраниците на Ангела там разпускат с порнографски гравюри. Рейгнър си беше инсталирал с магия един телефон, но надали се навърташе около него по цял ден. Затова Магнус изпита огромна благодарност, когато чу сигнал и му отговори самият магьосник.

— Рейгнър, слава богу!

— Какво има? — попита Рейгнър. — Валънтайн ли? Аз съм в Лондон, а Теса е по Амазонка и няма как да се свържеш с нея. Добре. Чакай, ще се справим с това. Обади се на Катарина, а аз ще съм при теб след...

— О, не, няма нужда, но ти благодаря за готовността мигновено да ми се притечеш на помощ, мой сладък смарагдов принце.

Настъпи пауза. След това Рейгнър каза малко по-наежено и доста по-нацупено:

— Тогава защо ме безпокоиш?

— Ами трябва ми съвет — отговори Магнус. — Затова се обръщам към теб, като към един от най-старите ми и най-скъпи приятели, като към другар магьосник и довереник, като към бившия висш магьосник на Лондон, на когото винаги съм се уповавал.

— Изнервям се, когато ме ласкаеш — рече Рейгнър. — Защото това означава, че ще поискаш нещо. Без съмнение ще е ужасяващо. Няма пак да ставам пират, Магнус. Не ми пука колко ще ми платиш.

— Не възнамерявам да предлагам нищо такова. Въпросът ми е от малко по-... личен характер. Не затваряй. Катарина вече прояви особена коравосърдечност.

Настъпи дълга тишина. Магнус се заигра с дръжката на прозореца, като се взираше в редицата складове, превърнати в апартаменти. Дантелените перденца на отворения прозорец отсреща потрепваха на летния бриз, а Магнус се опитваше да не забелязва отражението на демона в собствения си прозорец.

— Чакай — рече Рейгнър и започна да се кикоти. — Да не е за нефилимското ти гадже?

— Отношенията ни още не са съвсем уточнени — отвърна Магнус с достойнство. После стисна слушалката и изсъска: — И откъде знаеш такива подробности за личните ми отношения с Александър?

— Оооо, Александър — пропя Рейгнър. — Знам всичко. Рафаел се обади и ми каза.

— Рафаел Сантяго. — Магнус не хранеше топли чувства към настоящия водач на вампирския клан в Ню Йорк. — Този черен неблагодарник. Един ден ще бъде наказан за предателството си.

— Рафаел ми се обажда всеки месец — заяви Рейгнър. — Той знае, че е задължително да поддържа добри отношения и редовна комуникация с различните долноземски фракции. И мога да добавя, че никога не забравя важните дати в живота ми.

— Забравих рождения ти ден само веднъж, и то преди шейсет години! — възкликна Магнус. — Крайно време е да ми простиш.

— Държа да отбележа, че беше преди петдесет и осем години. И Рафаел разбира, че трябва да сформираме обединен фронт срещу нефилимите, а не например да се размотаваме с непълнолетните им отрочета — продължи Рейгнър.

— Алек е на осемнайсет!

— Както и да е. Рафаел никога не би излизал с ловец на сенки.

— Разбира се, защо ще го прави, когато си има теееееееб? — попита Магнус. — „О, Рафаел е професионалист“, „О, Рафаел изтъкна най-важните въпроси на срещата, на която забрави да дойдеш“, „О, с Рафаел планираме сватба през юни“. Освен това Рафаел никога не би излизал с ловец на сенки, защото един от принципите на Рафаел е никога да не се забавлява.

— Руните за издръжливост не са най-важното нещо в този живот — отвърна Рейгнър.

— И това го казва онзи, който си прахосва живота — отвърна Магнус. — Както и да е, не става дума за... Алек е...

— Ако ще ми споделяш сладникавите си чувства към един нефилим, ще позеленея двойно повече и ще повърна — каза Рейгнър. — Предупреждавам те.

Двойното позеленяване звучеше интересно, но Магнус нямаше време за губене.

— Добре. Просто ми дай един практически съвет. Да му купя ли подарък за рождения ден и ако да — какъв да бъде?

— Току-що си спомних, че имам много важна работа — каза Рейгнър.

— Не, чакай. Не ми го причинявай. Аз ти вярвах!

— Съжалявам, Магнус, но прекали.

— Може би един кашмирен пуловер? Какво ще кажеш за пуловер?

— Опа, тунел — каза Рейгнър и последва свободен сигнал.

Магнус не знаеше защо неговите безсмъртни приятели са толкова безсърдечни и ужасни. Вероятно важната работа на Рейгнър бе да се събере с Рафаел и да съставят черен списък. Направо си ги представяше — седнали един до друг да дращят доноси за глупавата му прическа.

От това мрачно видение го откъсна едно реално мрачно създание, което понастоящем се намираще в дома му. Илияс произвеждаше все повече слуз, която вече запълваше пентаграма и в която главногният демон се въргаляше.

— Мисля, че трябва да му купиш ароматна свещ — предложи Илияс. Гласът му бе станал още по-лепкав. Размаха ентусиазирано пипала, за да илюстрира думите си. — Има най-различни аромати, на

боровинка или портокалов цвят. Това ще му дари покой и ще си мисли за теб, когато заспива. Всички обичат ароматни свещи.

— Млъкни, трябва да помисля — рече Магнус.

Хвърли се на канапето. Да, трябваше да предположи, че Рафаел, този гнусен предател и пълен лицемер, ще докладва всичко на Рейгнър.

Спомни си нощта, когато заведе Алек в „При Таки“. Обикновено ходеха в мундански заведения, защото свърталищата на долноземците гъмжаха от феи, върколаци, магьосници и вампири, които можеха да разкажат всичко на родителите му и Алек се изнервяше от това. Според Магнус той не разбираше, че долноземците предпочитат да не се забъркват в делата на нефилимите.

В кафенето беше оживено, а център на вниманието бяха една фея и върколак, потънали в териториален спор. Никой не забеляза Алек и Магнус, освен Кели, малката руса сервитьорка, която им се усмихна, щом влязоха, и после беше много любезна.

— Познаваш ли я? — попита Магнус.

— Горедолу — отвърна Алек. — Тя е отчасти воден дух. Харесва Джейс.

Не беше единствената, която харесваше Джейс. Магнус не разбираше какво толкова намират в него — ако не се брояха ангелското лице и плочките на корема.

Тъкмо разказваше на Алек история за един нощен клуб на русалки и Алек започна да се смее, когато в заведението влезе Рафаел Сантяго с най-приближените си вампири — Лили и Елиът. Рафаел ги забеляза и веждите му се извиха така, че стигнаха чак до косата.

— Не, не и не — възкликна той и наистина отстъпи няколко крачки към вратата. — Обръщайте, всички. Не искам да виждам това. Отказвам да го виждам.

— Нефилим — рече лошото момиче Лили и потропа по масата им с блестящите си сини нокти. — Леле, леле.

— Здравсти? — каза Алек.

— Чакай малко — продължи Рафаел. — Ти не си ли Александър Лайтууд?

Алек за миг се паникьоса и отвърна колебливо, сякаш не беше съвсем сигурен:

— Да?

Магнус реши, че вероятно обмисля да си смени името на Хорас Уиплипуул и да избяга от страната.

— Не си ли на дванайсет? — поинтересува се Рафаел. — Добре си спомням, че беше на дванайсет.

— Да, преди известно време — отговори Алек.

Сега изглеждаше още по-стреснат. Магнус предположи, че вероятно е разстройващо момче на петнайсет да те обвинява, че си бил на дванайсет.

Друг път може би щеше да види ситуацията откъм смешната страна, но сега забеляза, че раменете на Алек се напрягат.

Познаваше го достатъчно добре, разбираше какво чувства и знаеше, че в него се борят противоречиви импулси. Той беше съвестен, от хората, които вярват, че другите са много по-важни от него и вече е разочаровал всички. Той беше и искрен, от онези, на които естествено им се удава да изразяват чувствата и желанията си. Добродетелите на Алекс го бяха хванали в капан: двете прекрасни качества болезнено се сблъскваха и той усещаше, че не може да бъде искрен, без да разочарова онези, които обича. А това за него беше неразрешим проблем. Сякаш светът бе устроен така, че да го прави нещастен.

— Оставете го на мира — каза Магнус и посегна към ръката му през масата.

За миг пръстите на Алек се отпуснаха под неговите и започнаха да се свиват около тях, за да отвърне на докосването, но щом погледна вампирите, бързо отдръпна ръка.

През годините Магнус беше срещал много мъже и жени, които се страхуваха от същността си и от желанията си. Беше обичал някои от тях и му беше мъчно за всички. Обичаше моментите в мунданския свят, когато хората спираха да се страхуват толкова много. Обичаше настоящето, защото вече можеше да хване ръката на Алек на обществено място.

Разбира се, Магнус не започна да храни по-топли чувства към ловците на сенки, когато видя как един от техните докоснати от Ангела воини се страхува от подобно нещо. Ако трябваше да вярват, че са много по-добри от останалите, можеха поне да се погрижат собствените им деца да се чувстват добре такива, каквито са.

Елиът се наведе към Алек и разтърси главата си и плитките зашибаха лицето му.

— Какво ще кажат родителите ти? — попита той с подигравателна сериозност.

На вампирите им стана много смешно. Но не и на Алек.

— Елиът — обади се Магнус. — Отегчителен си. И не искам да чувам, че си разпространявал отегчителните си истории тук. Разбра ли ме?

Играеше си с лъжицата, сините искри пробягваха по пръстите му към нея и обратно. Погледът на Елиът изразяваше съмнение, че Магнус може да го убие с една лъжица, но очите на Магнус приканваха да го предизвика.

Рафаел изгуби търпение, което при него и без това беше оскъдно като вода в пустиня.

— Dios — сопна се той и другите вампири потръпнаха. — Гнусните ви срещи и сбърканите ви житейски избори не ме касаят и определено не се интересувам от любовните афери на един нефилим. Говоря сериозно. Не искам да знам нищо за това. И ето, нищо не знам. Нищо не се е случвало. Нищо не съм видял. Да вървим.

А сега се оказваше, че веднага е докладвал на Рейгнър. Такива са вампирите: винаги да те захвалят по вената, и в буквален, и в преносен смисъл. Бъркаха се в личния му живот така нагло, както се натрапваха на партитата му и на последното дори изцапаха с кръв стереоуредбата му и превърнаха един идиот, приятел на Клеъри, в плъх, което говореше за много лоши маниери. Магнус никога вече нямаше да покани вампири на купон. Щеше да кани само върколаци и феи, нищо, че с голяма мъка чистеше дивана от козина и магически прах.

С Алек се умълчаха, след като вампирите си тръгнаха, но тогава се случи нещо друго. Схватката между феята и върколака излезе от контрол. Лицето на върколака се промени и той заръмжа, а феята обърна една маса с трясък.

Магнус леко се сепна от шума и Алек мигновено реагира. Скочи от мястото си, като в едната си ръка стискаше кама, а с другата посегна към оръжието на колана си. Задвижи се по-бързо от всеки друг в бара — върколак, вампир или фея.

Застана пред Магнус, без дори да се замисли, за да го защити с тялото си от заплахата. Магнус го беше виждал в действие заедно с други ловци на сенки, със сестра му и неговия парабатай, който му беше по-близък и от брат. Пазеха си гърбовете, грижеха се един за друг

и винаги се държаха така, сякаш животът на другия им е по-скъп от техния собствен.

Магнус беше висшият магьосник на Бруклин и от векове бе неимоверно по-силен не само от мунданите, но и от повечето долноземци. Със сигурност не се нуждаеше от закрила и никой никога не бе и помислял да го защитава, определено не и ловец на сенки. Ако си долноземец, от тях можеш да очакваш най-много да не те закачат. Всъщност, доколкото си спомняше, никой не се беше опитвал да го защитава още от ранната му младост. А и той не го очакваше от никого, не и след като в детството си се остави на студената милост на Мълчаливите братя. Но това се случи много отдавна, в една много далечна страна, и той не искаше отново да бъде толкова слаб. Все пак, когато видя как Алек скача да го защити, почувства пробуждане в гърдите, което беше едновременно сладко и болезнено.

Всички клиенти на кафене „При Таки“ страхливо отстъпиха от Алек и внезапно разразилата се ангелска сила. В момента никой не се съмняваше, че може да ги избие до крак.

Феята и върколакът се примъкнаха в противоположните ъгли на помещението и после бързо затърсиха път към изхода, а Алек пак се настани срещу Магнус и му се усмихна засрамено.

Усмивката беше странна, стряскаща и ужасно мила, като самия него.

След това Магнус го изведе навън, бутна го към стената на кафенето под просветващия, обърнат на обратно надпис и го целуна. Сините очи на Алек, доскоро горели с ангелска ярост, внезапно омекнаха и потъмняха от страст. Магнус усети как силното му стройно тяло се напруга под неговото и нежни ръце се плъзнаха по гърба му. Алек отвърна на целувката със смайващ ентусиазъм и Магнус си помисли: Да, той е, той е, след толкова търсене, най-сетне го намерих.

— Това какво беше? — попита много по-късно Алек със сияещи очи.

Той беше млад. Магнус никога не бе остарявал и не знаеше какво е отношението към старците, но и отдавна не беше истински млад. Когато си безсмъртен, нямаш такива грижи. Всички смъртни, които бе обичал, изглеждаха едновременно по-млади и по-стари от него. Но той ясно съзнаваше, че това е първата връзка на Алек. И първата му

целувка. Затова искаше да е добър с него и да не го обременява с чувства, на които може и да не отвърне.

— Нищо — излъга Магнус.

Когато си спомни за онази нощ в „При Таки“, той най-сетне разбра какъв ще е идеалният подарък за Алек. Освен това осъзна, че няма никаква представа как да му даде.

И точно когато най-сетне извади късмет за първи път в този ужасен, изпълнен със слуз и жестоки приятели ден, звънецът забръмча.

Магнус прекоси стаята с три широки крачки и изрева по интеркома:

— Кой смее да безпокои висшия магьосник по време на работа?

Настъпи тишина.

— Сериозно, ако сте Свидетели на Йехова...

— О, не — рече момичешки глас, ведър, уверен и с леко странен идриски акцент. — Изабел Лайтууд е. Може ли да се кача?

— Да, може — отвърна Магнус и натисна бутона, за да ѝ отвори.

Изабел Лайтууд тръгна право към кафемашината и си приготви чаша кафе, без да пита. Тя беше от момичетата, които вземат каквото поискат и предполагат, че ще си доволен, задето си им доставил това удоволствие. Упорито не обръщаше внимание на Илияс — беше му хвърлила един поглед на влизане и явно реши, че ще е нелюбезно и дори отегчително да задава въпроси за присъствието на един главоног демон.

Приличаше на Алек — с високи скули, порцелановобяла кожа и черна коса, макар че нейната беше дълга и добре фризирана. Очите ѝ обаче бяха други — стъклени и черни, като лакиран ебонит — едновременно красиви и неразрушими. Изглеждаше студена като майка си и податлива на поквара, подобно на мнозина от предците си. Магнус знаеше много за Лайтууд и не беше особено впечатлен от повечето от тях. Само от един.

Изабел седна на плота и протегна дългите си крака. Носеше тесни джинси, ботуши с остри токове и тъмночервен копринен потник, който пасваше на рубинената огърлица на шията ѝ. Огърлица, която Магнус беше купил с парите от лондонската си къща преди повече от сто години. Харесваше му, че я носи. Сякаш я виждаше преди век около врата на племенницата на Уил — нахалната, смееща се и

пушеца пури Анна Лайтууд, една от малкото Лайтууд, които харесваше. Това го очароваше и го караше да мисли, че през цялото това време е имал някакво значение за тези хора. Зачуди се колко ли ужасени ще бъдат Лайтууд, ако разберат, че навремето огърлицата е била подарък от един развратен магьосник за неговата вампирска любима.

Вероятно не толкова ужасени, колкото когато научат, че той излиза със сина им.

Срещна дръзкия тъмен поглед на Изабел и си помисли, че точно тя може и да не се ужаси от произхода на огърлицата.

Вероятно дори щеше да го сметне за готино. Е, сигурно някой ден щеше да ѝ разкаже.

— Днес е рожденият ден на Алек — обяви Изабел.

— Наясно съм — отвърна Магнус.

Не каза нищо повече. Не знаеше какво е споделил Алек с нея, но бе наясно колко я обича, как я закриля и не иска да я разочарова, както не искаше да разочарова и останалите от семейството си. Именно по тази причина толкова се страхуваше. Магнус нехаеше за всичко това, когато му смигна на онази първа среща, когато Алек бе само едно невероятно красиво момче, погледнало го със срамежлив интерес. Но нещата се усложниха, защото вече знаеше как Алек може да бъде наранен и колко той самият ще страда тогава.

— Знам, че вие... се виждате — рече Изабел, като внимателно подбираше думите си, но все още го гледаше право в очите. — Не ми пука. Искам да кажа, че за мен няма значение. Изобщо.

Изрече го рязко, макар че нямаше нужда да проявява дързост пред него. Но разбра, че тя сигурно беше упражнявала тези дръзки думи, защото вероятно някой ден щеше да се наложи да ги каже на родителите си, за да подкрепи брат си.

Тя щеше да го подкрепи. Значи, го обичаше.

— Радвам се — отвърна Магнус.

Знаеше, че Изабел Лайтууд е красива, че изглежда силна и забавна — че няма против да пийне или да се забавлява. Не знаеше обаче, че в нея има толкова любов и преданост.

Не го биваше в разчитането на сърцата на ловци на сенки и в проникването през гладката им арогантна ангелска фасада. Вероятно

именно затова Алек го изненада толкова, обърка го дотам, че потъна в чувства, които не беше планирал. Алек изобщо нямаше фасада.

Изабел кимна, сякаш разбираше какво й казва.

— Мислех си... стори ми се важно да кажа това на някого на рождения му ден — рече тя. — Не мога да го кажа на никой друг, макар да си въобразявах, че мога. Нито родителите ми, нито Клейвът ще ме изслушат. — Тя сбърчваше устни, когато говореше за тях. Магнус все повече я харесваше. — Той също не може да каже на никого. И ти няма да кажеш, нали?

— Не е моя тайна, че да я издавам — отвърна Магнус.

Може и да не му харесваше да се крият, но не би разкрил чужда тайна. Не и ако така рискуваше да нарани Алек.

— Ти наистина го харесваш, нали? — попита Изабел. — Брат ми?

— О, имаш предвид Алек? — отвърна Магнус. — Аз пък си помислих, че говориш за котката ми.

Тя се засмя и весело ритна вратата на едно от шкафчетата с остроото си токче.

— Стига де.

— За момчета ли ще си говорим? — поинтересува се Магнус. — Не съм разбрал, а и честно казано, не съм подготвен. Може ли да дойдеш друг път, когато съм по пижама? Първо ще си направим маски за лице и ще си сплетем косите и чак тогава ще ти кажа, че според мен брат ти е абсолютно невероятен.

Тя изглеждаше доволна, макар и леко смутена.

— Другите харесват Джейс. Или мен — добави игриво.

И Алек му беше споменал това. Изглеждаше смаян, че Магнус иска да се вижда с него, а не с Джейс.

Магнус не възнамеряваше да обяснява защо предпочита Алек. Сърцето си имаше свои основания и те рядко бяха разумни. Със същия успех можеше да попита защо Клеъри не беше създала един забавен любовен триъгълник с него и Алек, тъй като — според пристрастната му оценка — Алек беше изключително красив и много се смущаваше от нея, а момичетата си падаха по това. Просто харесваме някого, защото го харесваме.

И все пак Магнус си имаше много причини. Нефилимите бяха предпазливи, нефилимите бяха арогантни, нефилимите трябваше да

бъдат избягвани. Дори ловците на сенки, които навремето харесваше — всички до един бяха като сладолед от проблеми с черешка от мрачни тайни отгоре.

Алек не приличаше на нито един ловец на сенки, когото беше срещал досега.

— Може ли да видя камшика ти? — попита той.

Изабел примигна, но трябва да ѝ се признае, че не се възпротиви. Откачи сребристорозлатния камшик от електрум и за миг го уви около ръцете си като дете, което си играе с прежда.

Магнус внимателно го взе от нея, положи го на дланите си като змия и го отнесе до вратата на дрешника. Отвори я и извади специална отвара, за която беше платил невероятна сума и пазеше за специални случаи. Ловците на сенки имаха защитни руни. Магьосниците пък имаха магия. Магнус винаги беше харесвал своята магия повече. Руните бяха само за нефилимите, а той можеше да дава магията на всеки. Изля от отварата — магически прах и кръв, пролята при древен ритуал, хематит, кукуряк и разни други неща — върху камшика.

И в най-страшния миг това оръжие няма да те предаде; и в най-тъмния час това оръжие ще повали врага ти.

Когато приключи, отнесе камшика на Изабел.

— Какво заклинание му приложи? — попита тя.

— Направих го малко по-готин — усмихна се Магнус.

Тя го изгледа с присвити очи.

— И защо?

— Защо дойде да ми кажеш, че знаеш за мен и Алек? — попита Магнус. — Това е неговият рожден ден. И хората, които го обичат, искат да му дадат онова, което той иска най-много. В твоя случай — приемане. А аз знам, че за него най-важното нещо на този свят е твоята безопасност.

Изабел кимна и срещна погледа му. Магнус беше казал твърде много и се притесни, че тя ще види дори нещо повече.

Изабел скочи от плота, отиде до малката алабастрова масичка за кафе и надраска нещо в бележника му.

— Това е номерът ми.

— Може ли да попитам защо ми го даваш?

— Е, Магнус, знам, че си на стотици години и тъй нататък, но се надявам, че си в крак с модерните технологии. — Тя извади телефона

си и го размаха, за да илюстрира думите си. — За да можеш да ми се обадиш или да ми изпратиш съобщение. Ако някога ти трябва помощ от ловец на сенки.

— На мен да ми трябва помощ от ловец на сенки? — попита удивено Магнус. — През тези стотици години — както сама отбеляза — винаги се е случвало точно обратното. Предполагам, че ще искаш моя номер в замяна, и се обзалагам, като разполагам единствено с беглата си представа за твоите приятели, че ще се забъркаш в неприятности и ще се нуждаеш от експертната ми магическа помощ.

— Да, може би — рече тя с дръзка усмивка. — Всички знаят, че си падам по неприятностите. Но не ти дадох номера ми, защото искам магическа помощ, и наистина съзнавам, че висшият магьосник на Бруклин не се нуждае от помощта на някакви си нефилими. По-скоро си мислех, че ако ще ставаш част от живота на брат ми, няма да е зле да поддържаме връзка. Реших, че би искал да имаш номера ми, за да ми се обадиш относно Алек. Или ако аз искам да се свържа с теб.

Магнус разбра какво се опитва да му каже. Неговият номер лесно можеше да се намери — в Института го имаха — но като му даваше своя, Изабел му осигуряваше възможност да се осведомява за Алек по всяко време. Нефилимите водеха опасен живот, преследваха демони и долноземци нарушители и техните белязани с руни гъвкави ангелски тела бяха последната защита на мунданите.

Алек можеше да умре във всяка от предстоящите битки и Изабел щеше да е единственият ловец на сенки, който знае със сигурност, че между тях двамата има нещо. Единствено тя щеше да го извести за смъртта му, а Магнус щеше да иска да бъде известен.

— Добре — рече той бавно. — Благодаря ти, Изабел.

Тя му смигна.

— Няма защо да ми благодариш. Не след дълго ще те подлудя.

— Очаквам го с нетърпение — рече той, докато тя тропаше с високите си смъртоносни токчета.

Магнус се възхищаваше на онези, които съчетаваха красотата с ползата.

— Между другото, демонът е омазал със слуз целия ти под — отбеляза Изабел, като надникна за последно от входната врата.

— Здравсти — обади се Илияс и помахаше с пипало.

Тя го изгледа презрително и после вдигна вежда към Магнус.

— Просто реших да ти обърна внимание — рече и затвори вратата.

— Не разбирам смисъла на подаръка ти — каза Илияс. — Та той дори няма да разбере за него? Трябваше просто да идеш с букет цветя. Червените розии са много романтични. Или пък с лалета, ако смяташ, че розите ще означават, че го искаш само за ссссекс.

Магнус се изтегна на златното си канапе и се втренчи в тавана. Слънцето вече се спускаше по небето — златна мазка, нанесена от небрежната ръка на нийоркския хоризонт. През целия ден демонът беше ставал все по-пихтиест, докато не заприлича на потрепваща купчина слуз. Вероятно Каролин Конър никога нямаше да се върне и Илияс щеше да заживее с него. Магнус винаги бе смятал, че Рафаел Сантяго е най-ужасният съквартирант. Може би грешеше.

Изпита изненадващо силен копнеж Алек да беше тук.

Спомни си един град в Перу, чието име, Кечуа, означаваше „тихо място“. Спомни си дори по-живо как се напи до умопомрачение и колко страда тогава заради разбитото си сърце, спомни си и съзливите мисли, които го посещаваха през годините като нежелан гост: че на този свят няма и никога няма да има спокойно място за него.

Само че си спомни и друго — как с Алек лежат напълно облечени и се наслаждават на мързеливия следобед, Алек се смее, отмята глава и следите, които Магнус е оставил по шията му, се виждат съвсем ясно.

За него времето се движеше на пориви, разтваряше се като мъгла или пък се влачеше като вериги, но когато Алек беше тук, времето сякаш влизаше в неговия лек ритъм, както се синхронизират две сърца. Магнус се чувстваше закотвен от Алек и цялото му същество тръпнеше и се бунтуваше, когато него го нямаше, защото вече знаеше колко са различни нещата, когато Алек беше тук, как неспокойният свят притихва само при звука на гласа му.

Именно това противоречие у Алек го накара да се влюби толкова изненадващо — Алек изглеждаше зрял за годините си, сериозен и отговорен и все пак се взираше в света с нежна почуда, която правеше всичко ново и необичайно. Алек беше боец, който му носеше покой.

Магнус призна това пред себе си, докато лежеше на канапето. Знаеше защо се държа така безумно и вбеси приятелите си заради подаръка за рождения му ден. Знаеше защо в един обичаен и

неприятен работен ден всичките му мисли бяха осеяни с Алек и със силния копнеж по него. Това беше любов, нова, ярка и ужасяваща.

Бяха разбивали сърцето му стотици пъти, но ето че сега мисълта, че Александър Лайтууд може да разбие сърцето му, го плашеше. Не знаеше как това момче с рошава черна коса, угрижени сини очи, здрави ръце и рядко сладка усмивка, особено сладка, когато бяха заедно, е добило такава власт над него. Алек не се беше домогвал до нея и като че ли не съзнаваше, че я притежава, нито се опитваше да я използва.

Може би не я желаше. Вероятно Магнус се държеше като глупак, както много пъти досега. Той бе просто първият опит на Алек, а не негов любим. Алек все още обичаше най-добрия си приятел и Магнус беше само един предпазлив експеримент, стъпка встрани от сигурността, която златният и така обожаван Джейс представляваше. Джейс, който приличаше на ангел: Джейс, който, също като ангел, като самия Бог, никога нямаше да отвърне на любовта на Алек.

Може би Магнус беше просто дръзка забегка, бунтът на един от най-предпазливите синове на Идрис, преди отново да стане потаен и предпазлив. Спомни си за Камила, която никога не го прие сериозно и така и не го обикна. Нима един ловец на сенки не можеше да чувства същото?

Мрачните му мисли бяха прекъснати от жуженето на звънеца.

Каролин Конър не обясни с нищо закъснението си. Всъщност тя профуча покрай Магнус, сякаш той бе просто портиер, и веднага започна да излага проблема си пред демона.

— Аз съм част от „Пандемониум Ентърпрайзис“, която обслужва определена група богати хора.

— Които използват парите и влиянието си, за да купуват информация за света на сенките — каза Магнус. — Да, знам я вашата организация. Съществува от доста време.

Госпожица Конър наклони глава.

— Аз се занимавам конкретно с осигуряване на забавления в морска среда за нашите клиенти. За разлика от другите круизи в нюйоркското пристанище, ние предлагаме изискани ястия на яхта с гледка към магическите обитатели на града — водни духове, русалки, най-различни водни феи и прочее. Осигуряваме незабравимо изживяване.

— Звучи готино — изгъркори Илияс.

— Но не искаме да се превръща в твърде незабравимо преживяване, при което непокорни русалки завличат богатите ни клиенти към дъното на реката — каза госпожица Конър. — За нещастие, някои от тях явно не обичат да бъдат наблюдавани и се случват подобни инциденти. Затова искам да използвате адските си сили, за да елиминирате тази заплаха за икономическия растеж на моята компания.

— Почакайте малко. Искате да прокълнете русалките? — попита Магнус.

— Бих могъл да прокълна няколко русалки — рече Илияс услужливо. — Разбира се.

Магнус го изгледа кръвнишки.

Илияс сви пипалата си.

— Аз съм демон. Ще прокълна русалка. Ще прокълна и кокер шпаньол. Не ми пука за нищо.

— Не мога да повярвам, че цял ден гледах тази слуз напразно. Ако ми бяхте казали, че имате проблем с гневни русалки, щях да се погрижа, без да призовавам демони, за да ги прокълнат — каза Магнус. — Имам връзки с тяхното общество, а и освен това винаги можем да се обърнем към ловците на сенки.

— О, разбира се. Магнус излиза с един от тях — обяви Илияс.

— Това е лична информация и ще съм ти благодарен, ако не я разгласяваш — сопна му се Магнус. — Освен това не сме официални гаджета!

— Заповядаха ми да призова демон — каза отривисто госпожица Конър. — Но ако можете да решите проблема по по-ефикасен начин, магьоснико, нямам нищо против. Предпочитам да не проклинаме русалките; клиентите обичат да ги гледат. Вероятно може да се уреди някаква финансова компенсация. Да поправим ли договора, или ще свършите работата при същите условия?

Магнус се изкуши да поспори за цената, но вече им беше поискал задоволително космическа сума, а държеше да избегне проклятието над всички русалки в Ню Йорк. Струваше му се, че ситуацията може много бързо да се усложни.

Съгласи се да подпише поправения договор, стиснаха си ръцете с госпожица Конър и тя си тръгна. Магнус се надяваше да не я види

отново. Нов ден, нов долар (е, по-скоро огромна купчина долари, защото специалните му умения бяха скъпи).

Илияс изглеждаше изключително недоволен, че му бе отнета възможността да всее хаос в града на Магнус.

— Благодаря ти, че днес беше напълно безполезен — каза му Магнус.

— Е, късмет с един от избраниците на Ангела, демонски сине — отговори Илияс, а гласът му внезапно прозвуча по-скоро остро, отколкото слузесто. — Мислиш си, че някога ще спре дълбоко в сърцето си да те презира? Той знае какъв си. Всички знаем. Накрая ще идеш при баща ти. Някой ден животът ти тук ще ти се струва само сън, просто една глупава детска игра. Някой ден Тъмният властелин ще дойде и ще те завлече надолу, надолу ссс...

Съскащият му глас премина в писък, когато пламъците на всички свещи се извисиха все по-нагоре и нагоре, докато не облизаха тавана. След това демонът изчезна, а последният му вик увисна във въздуха:

— Трябваше да купиш аароматна ссссссвещ...

Магнус веднага отвори всички прозорци в апартамента. Миризмата на сира и слуз едва бе започнала да се прочиства, когато телефонът в джоба му иззвъня. Той го извади, не без известни трудности — панталоните му бяха много тесни, защото се чувстваше длъжен пред света да изглежда невероятно, но пък така не оставаше много пространство в района на джобовете — и сърцето му пропусна удар, когато видя кой звъни.

— Здравей — каза Алек, когато Магнус отговори.

Гласът му беше дълбок и неуверен.

— Защо се обаждаш? — попита Магнус, внезапно обзет от страх, че подаръкът му за рождения ден някак е бил разкрит и Лайтууд изпращат Алек в Идрис заради един омагьосан от небрежен магьосник камшик, за който Алек е нямал обяснение.

— Ами... мога да се обадя друг път — каза Алек притеснено. — Сигурно си имаш по-интересни занимания...

Не го каза по начина, по който го бяха изричали някои от миналите му любовници — обвинително и изисквайки обяснение. Каза го съвсем естествено, сякаш приемаше, че така е устроен светът и той никога няма да бъде нечий приоритет. На Магнус му се прииска десет

пъти повече да го увери в противното именно защото Алек изобщо не очакваше подобно нещо.

— Разбира се, че нямам, Александър — каза той. — Просто се изненадах да те чуя. Предполагах, че празнуваш рождения си ден със семейството ти.

— О... — рече Алек срамежливо и доволно. — Не очаквах да помниш датата.

— Ами мина ми през ума веднъж-дваж днес — отвърна Магнус. — Е, как върви купонът на ловците на сенки? Някой подари ли ти огромна брадва в торта? Къде си, излезе да празнуваш?

— Ами... аз съм... пред апартамента ти.

Звънецът избръмча. Изгубил ума и дума, Магнус натисна бутона, за да го пусне. Толкова силно бе копнял за него и ето го тук. Това му се струваше по-вълшебно от всяка магия, на която беше способен.

После Алек се появи на прага.

— Искях да те видя — каза той с опустошителна чистосърдечност. — Може ли? Ще си тръгна, ако си зает.

Навън сигурно ръмеше, защото по рошавата му черна коса блещукаха капчици вода. Беше облечен със суитшърт с качулка, вероятно намерен в някой контейнер за боклук, и с провиснали дънки, а цялото му лице сияеше, защото виждаше Магнус.

— Мисля — рече Магнус и го издърпа за връзките на ужасния сив суитшърт, — че можеш да ме убедиш да си променя графика.

После Алек го целуна, а целувките на Алек бяха искрени и открити, цялото му воинско тяло, заедно с отвореното му сърце, се устремяваше към онова, което желяеше. За един дълъг, безумен и еуфоричен миг Магнус повярва, че Алек не иска нищо повече от това, да бъде с него, и никога няма да се разделят. Поне за много, много дълго време.

— Честит рожден ден, Александър — прошепна Магнус.

— Благодаря ти, че го помниш — прошепна в отговор Алек.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.